

Νέολόγος

Γεώργιος Αυκέριος

Το τηλεγράφημα

Κωμωδία

Νεολόγος, Κωνσταντινούπολη

Πανηγυρικόν φύλλον, Χριστούγεννα 1898, σ. 21-22

ΤΟ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Λιμενοῦται τῇ μητρὶ μου.

(Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἱατροῦ Κωνσταντίνου Φ.... κειμένη ἐν τῷ χωρίῳ Κρ.... παρὰ τὴν πόλιν τοῦ Μπαβέ, τρεῖς ὥρας αἰθροδρομικῶς πρὸς βορρᾶν τῶν Παρισίων. Ὁ Κωνσταντίνος πρὸ ἐνὸς ἔτους ἐτελείωσε τὰς ἱατρικὰς σπουδὰς του καὶ εἶχεν ἐγκατασταθῆ πρό τιναυ μηνῶν ἐν τῷ χωρίῳ.

Μετὰ τοῦ σκενοῦ του φίλου Γεωργίου, ὅστις ἦλθεν ἐκ Παρισίων νὰ παραμείνῃ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας παρ' αὐτῷ, κἀληγται ἐν μικρᾷ αἰθούσῃ παρὰ τὴν θερμάστραν ὁ μὲν ἀναγινώσκων ἱατρικὸν περιοδικόν, ὁ δὲ παρισινὴν ἡμερηίδα. Ἀμρότεροι κατὰγονται ἐκ Κωνσταντινουπόλεως. Ἐχουσιν ἡλικίαν 27 ἐτῶν καὶ ἀπὸ δεκαετίας ἐπίσκοπονται ἐν Γαλλίᾳ.

Εἶναι ἀρχαὶ τοῦ Ἰανουαρίου 189.... Τὴν σιγὴν τῆς αἰθούσης ταρασσει τὸ τικ-τάκ τοῦ ἐπὶ τῆς θερμάστρας ὠρολογίου. Πλησιάζει μεσονύκτιον).

ΚΩΝΣΤ. (διακόπτων τὴν ἀνάγνωσίν του).—Ἐκαμες καὶ σήμερα τὸν περιπατό σου; Εἶδες τί ὠραία εἶναι ἡ ἐξοχή;

ΓΕΩΡΓ. — Θαυμασία. Πρώτη φορὰ ποῦ βλέπω τέτοιου εἶδους ὠμορφιά. Τί ζωγραφιά. Νά! ἐδῶ ἤθελα ἕνα ζωγράφου ποῦ νὰ κατόρθωνε ν' ἀντιγράψῃ αὐτὴ τὴν φυσικὴ εἰκόνα χωρὶς νὰ τὴν παραλλάξῃ μὲ τὴν φαντασίαν του. Τί χρώματα! Δύο ὥραις γύριζα στὸ δάσος. Θαρροῦσα πὼς ἔβλεπα ὄνειρο. Μ' αὐτὴν τὴν παγωνιᾶ τὰ δένδρα ὄλ' ἀστράφτανε. Κάθε κλαδί στολισμένο μὲ χίλια σμαράγδια καὶ διαμάντια. Ἡ γῆ χιονισμένη, κατάλευκη καὶ μέσα στὸ δάσος χρυσαῖς ἀκτίνες σκορπισμένας...

ΚΩΝΣΤ. — Σὰν ποιητὴς τὴν περιγράφεις! Πέρασα κ' ἐγὼ ἀπ' ἐκεῖ ἀλλὰ δὲν εἶχα σήμερα διάθεσιν. Ἦμουν ἀπορροφημένος ἀπὸ ἕνα ἄρρωστο ποῦ ἐπεσκεφέθηγ, ἔκανε καὶ κρῦο διαβολεμένο, ὥστε δὲν χάρηκα τὸ ποιητικὸ σου δάσος.

ΓΕΩΡΓ. — Τὸ χάρηκα ἐγὼ, σὲ βεβαιῶ. Ὑστέρῃ ἀπὸ τόσους χειμῶνας ποῦ πέρασα στὸ Παρίσι, γὰ εὔρεθῶ σ' ἕνα διαμαντένιο δάσος. Ἐπρεπε σὺ νὰ τελειώσης ἱατρὸς καὶ ν' ἀποφασίσῃς ν' ἀποκατασταθῇς σ' αὐτὸ τὸ χωριὸ γιὰ νὰ εὔρεθῶ καὶ ἐγὼ τῶρα Ἰανουάριον μῆνα ἐδῶ.

ΚΩΝΣΤ. — Τί χωριὸ ὄμως, φίλε μου! Τί τά-

φος! καὶ ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνων ζωὴ στὸ Παρίσι.

ΓΕΩΡΓ. — Κ' ἐδῶ Γαλλία δὲν εἶναι;

ΚΩΝΣΤ. — Μὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια τέτοια Γαλλία,...

(Ἐπαναλαμβάνουσι τὴν ἀνάγνωσιν. Μετὰ τινα λεπτὰ ὁ Γ. ἀρχίζει νὰ γελά.)

ΓΕΩΡΓ. — Γελῶ μὲ κάτι πολὺ νόστιμο ποῦ διαβάζω. Ψυχολογεῖ μὲ πολὺ πνεῦμα γιὰ μιὰ κωμῆδιαν ποῦ παίχθηκε. Τὴν ἄλλη ἐβδομάδα θὰ ἐπιστρέψω στὸ Παρίσι καὶ θὰ πάω νὰ τὴν ἀκούσω.

ΚΩΝΣΤ. — Κάτι βλέπω βαρέθηκες τὸ χωριὸ. Θὰ μ' ἀρίσης μονάχο νὰ θαυμάζω τὸ διαμαντένιο σου δάσος;

ΓΕΩΡΓ. — Δὲν βαρέθηκα τὸ χωριὸ, ἀλλὰ πειθύμησα τὸ Παρίσι. Τὸ δάσος ὠραῖο, ἡ φιλία σου καλλίτερη, ἀλλὰ θέλω κίνησι καὶ τὸ χωριὸ σου εἶναι νεκρὸ.

(Ἡρεῖ ὁ κῶδων θορυβωδῶς. Ὁ Κωνστ. ἐξέρχεται. Μετ' ὀλίγον εἰσέρχεται κρατῶν τηλεγράφημα).

ΚΩΝΣΤ. — Κανένας ἄρρωστος πάλιν. Τέτοια ὦρα καὶ μ' αὐτὴ τὴν παγωνιά. Αὐτὰ ἔχει ἡ ἱατρικὴ (ἐξετάζων τὸ τηλεγράφημα).— Ἄ! ὄχι εἶναι ἐξωτερικόν. (Τὸ ἀνοίγει καὶ ἀναγινώσκει καθ' ἑαυτόν)

ΚΩΝΣΤ. — Στοιχηματίζω ὅτι θέλεις ἀν μοῦ πῆς τί περιέχει.

ΓΕΩΡΓ. — Ποῦ θέλεις νὰ μαντεύσω.

ΚΩΝΣΤ. — Ἄκουσε (ἀναγινώσκει μεγαλοφῶνως μετὰ σγκινήσεως).—“Καλὰ Χριστοῦγεννα.—Ἡμῆτηρσου.” (μετὰ ζωρότητος) — Πόσες τοῦ μηνὸς ἔχουμε;

ΓΕΩΡΓ. — (παρατηρῶν τὴν ἡμερηίδα) — Πέντε Ἰανουαρίου, δηλαδὴ 24 Δεκεμβρίου ἢ καλλίτερα νὰ ποῦμε 25, διότι τῶρα εἶναι μεσάνυκτα. Ἐχουμε Χριστοῦγεννα, Κῶτσο.

ΚΩΝΣΤ. — Χριστοῦγεννα! φίλε μου.

ΓΕΩΡΓ. — Καὶ ἐγὼ σήμερα στὸ δάσος ἔβλεπα τόσα ἄστρα νὰ λάμπουν ἐπάνω στὰ κλαδιὰ καί...

ΚΩΝΣΤ. — Καὶ δὲν εἶδες τὸν ἀστέρα τῶν μάγων!

ΓΕΩΡΓ. — Νά μὲ φωτίση τοῦλάχιστον, καλὰ
λές, ἀλλὰ καὶ σὺ βλέπω ἔχασες, καθὼς λέγουν,
τὰ πασχάλια.

ΚΩΝΣΤ. — Ἀπὸ χρόνια πολλὰ τὰ ἔχουμε
χάσει.....Χριστούγεννα !.....Στάσου...νά θυμηθῶ...” Α!
(ἀρχίζει νὰ ψάλλῃ...)

— “Σήμερον ὁ Χριστὸς ἐν Βηθλεὲμ γεννᾶται...”

ΓΕΩΡΓ. — “Σήμερον ὁ ἀναρχος.....”
(ψάλλουσιν ἀμρότεροι)

ΚΩΝΣΤ. — “Χριστὸς γεννᾶται σήμερον...”

ΓΕΩΡΓ. — Ἐν Βη... ἐν Βηθλεὲμ τῆ πόλει...

(ἄδουσιν ἀμρότεροι)

ΚΩΝΣΤ. — Πόσα χρόνια πέρασαν ! Θυμοῦμαι
ὅταν ἦμουν παιδί. Χριστούγεννα ! Χριστούγεννα !
Σὲ βεβαιῶ, Γιῶργο, αὐτὴ τῆ στιγμή μεσ’ τὴν
καρδιά μου μιὰ μακρυνὴ ἠχῶ ἀντιλαλεῖ, ... ἐκεῖ
κάτω ... μακρῶν ... στὸ πρῶτο χωριό, στὴν πρώτη
ζωή, στὰ πρῶτα ὄνειρα τὰ παιδικά ...

ΓΕΩΡΓ. — Κ’ ἐγὼ βλέπω σάν ὄνειρο τὴν ὥρα
ποῦ γυρνοῦσα ἀπὸ τὴν ἐκκλησία κ’ ἔπεφτα στὴν
ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας μου καὶ τὴν φιλοῦσα. Μὲ
τὴν παιδική μου φαντασία θαρροῦσα πῶς ἔπεφτα
στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Παναγίας ...

ΚΩΝΣΤ. — Ἡ καυμέναις ἢ μετέρες μας ! ...
Μᾶς συλλογιοῦνται ἀπόψε ...

(Ἐπέρχεται σιγὴ ὁ Κωνστ. προχωρεῖ πρὸς τὸ παράθυρον
καὶ ῥεμβάζων βλέπει ἔξω τὴν σεληνοφώτιστον νύκτα. Ὁ Γεώργ.
ἀπορροφᾶται ἀτενίζων τὴν λάμψιν τοῦ πυρός.)

ΚΩΝΣΤ. — Τί ὠμορφιά σελήνης ἔξω. Πᾶμε
στὸ δάσος νὰ ἰδοῦμε τ’ ἀστέρια του ; Γώρα μὲ
τὸ φεγγάρι θὰ ἦναι μαργαριταρένια.

ΓΕΩΡΓ. — Θὰ ἦναι σάν δάκρυα ... Πᾶμε.

ΚΩΝΣΤ. — Ἴσως ἰδοῦμε καὶ τὸν ...

ΓΕΩΡΓ. — Τὸν ἀστέρα τῶν μάγων ; Δὲν τὸ
πιστεύω. Θὰ ἰδοῦμε ὅμως τὴν ὠμορφιά τῆς νύκτας
ποῦ ἀπλώνει τὰ αἰώνια τῆς ὄνειρα, θὰ ἰδοῦμε τὴν
αἰώνια τῆς φύσεως παιδικὴ ἡλικία, ποῦ δὲν γερ-
νάει ποτέ.

ΚΩΝΣΤ. — Πᾶμε Γιῶργο, ἴσως ἰδοῦμε καὶ τὸν
ἀστέρα. Ποιὸς ξέρει ... Τὸ ἀστέρι τοῦ Χριστοῦ !

ΓΕΩΡΓ. — Τὸ ἀστέρι αὐτὸ μᾶς ἦλθε ἀπόψε
Κῶτσο.

ΚΩΝΣΤ. — Τὸ τηλεγράφημα ! ;

ΓΕΩΡΓ. — Ναί ! ἡ εὐχὴ τῆς μάννας. — Τὸ
ἀστέρι τῆς Ἀγάπης !

(οἱ δύο φίλοι ἐξέρχονται.)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΥΚΕΡΙΟΣ